

Maria Carme Roca

Foc al cor

animallibres

1

Ràbia, tinc molta ràbia

Estic xop. No plou fort, però després de tanta estona d'esperar-me aquí, al carrer, la pluja m'ha anat calant de mica en mica. No porto paraigua; no he volgut fer cas a la Maria, que m'ho ha dit quan sortia de casa: «Òscar, agafa'l, que et mullaràs!».

La Maria és com una mena de tieta o de germana gran. Jo la hi considero així tot i que només és la *txatxa*, la noia del servei.

Voreja els trenta anys, però no els aparenta. Em vaig quedar sorprès el dia que em va dir l'edat que tenia. Potser és perquè és menuda, alegre i es belluga molt ràpidament.

Fa cinc anys que és a casa, i això és molt, perquè les anteriors ens havien durat molt poc. El meu pare

comenta sovint que la culpa la té la mamà, diu que no les sap portar. I la meva mare es defensa dient que la culpa és d'elles, que avui en dia no hi ha bones professionals. La veritat és que a mi em va caure bé de seguida que la vaig veure, encara que no li faci cas.

Les vambes comencen a fer el xup-xup característic de quan van plenes d'aigua. La portalada on intento cobrir-me no em protegeix prou, perquè fa vent, un vent descarat que ve de sobte, sense avisar, atacant a traïció.

Quan torni a casa, la Maria em deixarà anar un rollo. Sembla que la senti: «Òscar, em dones més feina tu, que el teu germà i els teus pares junts». Ella, però, somriu dissimuladament. Soc conscient que jo també li caic bé.

Aquest matí, l'autocar triga molt a venir i arribaré tard a la «presó», a l'escola, vaja.

Sempre passa, quan plou. El trànsit es col·lapsa i l'Arnau, el conductor, té problemes per recollir-nos a tots. Jo soc sempre el que s'ha d'esperar més, perquè soc l'últim del trajecte.

És un pal que l'escola estigui fora de Barcelona. No saben la sort que tenen aquells que no han d'agafar cap mitjà de transport.

És clar que, millor si arribo tard. A primera hora tinc un examen de mates i no he estudiat gens. I com que no és culpa meva si ens retardem... Serà l'Arnau qui haurà de donar explicacions. I les donarà,

perquè si alguna cosa li agrada, a l'Arnau, és enrotllar-se. Li encanta xerrar. És una mica malcarat, però alhora té molta paciència amb nosaltres, especialment amb en *Lapaman*, un individu que va a la meva classe, un perfecte impresentable.

En *Lapaman*, la «presó», la pluja, la merda d'autocar que no arriba...

N'estic fart de perdre hores de la meva vida en aquesta cantonada, esperant simplement. Però ja m'ho va dir ell, «el papà»: «Si suspens, et canviaré d'escola».

I va complir la seva paraula.

La qüestió és que ara estic en un centre educatiu especialitzat en alumnes difícils. El meu pare es pensa que amargant-me la vida aconseguirà que sigui un home de profit, com diu ell.

I una merda! De moment, l'única cosa que ha aconseguit és posar-me furiós i en contra seva, perquè li tinc ràbia, molta ràbia.

Em fot també que no vaig amb en Sergi...

I això que el meu germà els ho va demanar, als pares, vull dir: «Deixeu que l'Òscar es quedi a l'escola!».

Però no li van fer cas, tot i que ell és la nineta dels seus ulls. La qüestió és que també l'han fumut, perquè la veritat és que ens trobem molt a faltar.

Avui no hi és, el noi rentaparabrises. Fa molts dies que no el veig, des d'abans de la Setmana Santa que

no l'he vist més. Potser ha canviat de lloc... D'altra banda, és lògic que no vingui, perquè plovent poc negoci hi podria fer.

Cada matí, des de principi de curs que ens veiem aquí, a la mateixa cruïlla, Manuel Girona cantonada amb avinguda de Pedralbes; però per raons ben diferents: jo que espero l'autocar que m'ha de portar a l'escola, i ell que espera que els conductors es deixin netejar el parabrisa per recollir algunes monedes. N'estic segur que a ell tampoc no li agrada fer el que fa.

Un dia, l'avi Miquel, el pare de la meva mare, explicava que fa anys, a Barcelona, n'hi havia molta més, de gent que netejava els parabrises dels cotxes pels carrers. Potser sí.

M'he fixat que, si pot, ell tria conductores.

«*Deja que te lo limpie, ¡guapa!*», els diu amb un somrís que li va d'orella a orella.

«*Yo invito...*», afegeix, de vegades. Però això només passa quan la noia o la senyora de torn és molt maca.

Amb els homes no s'hi atreveix tant, i si fan cara seriosa perquè els deixin tranquils, se'n va tot seguit a *pillar* una altra «víctima».

Després, quan els cotxes arrenquen, s'asseu a la vorera esperant que el semàfor vermell els faci aturar per «atacar-los» altre cop. I jo, m'espero recolzat a un fanal –sempre és el mateix– amb la motxilla entre les cames.

En certa manera, tots dos fem el mateix: esperem.

Sovint, ens mirem fit a fit. Jo intento aguantar-li la mirada, però soc el primer d'abaixar els ulls. M'empipa fer-ho, però ell sap plantar més cara. I a mi em fa molta ràbia perquè, fins i tot, potser és més petit que jo... Quants anys deu tenir?

Si fa o no fa, deu ser com el meu germà, en Sergi, que té tretze anys, dos menys que jo. És molt avorrit això d'esperar-se sol, perquè soc l'únic que l'Arnau recull en aquesta parada. Si almenys hagués vingut «ell» –em refereixo al noi rentaparabrises–, em distrauria observant què fa. Però aquest matí, ell i la seva colla no han aparegut.

Com es deu dir?

No ho sé. M'ho he preguntat moltes vegades. Un dels seus companys es diu Manuel, ho sé perquè alguna vegada he sentit com «ell» el cridava així.

Sembla de raça gitana, em recorda molt en Joaquín Cortés, aquell ballarí tan famós de flamenc, però en versió jove i sense bigoti, ni barba. Per algun YouTube que he vist d'en Cortés, porta els cabells igual, uns cabells negres, molt negres, que de tant que ho són, semblen blaus quan els fa brillar la llum del sol.

Sí, ell i la seva colla semblen gitanos. Ara que, jo en sé ben poc d'ells. Només conec el que he sentit explicar a la Maria que abans vivia en un barri, a Hostafrancs, on n'hi ha molts. Fins i tot, quan era

molt jove, va tenir un nòvio gitano. Segons m'ha explicat la Maria, van estar molt enamorats. Però tenien una manera diferent de veure la vida, van tenir força problemes i al final ho van deixar córrer. La Maria es posa trista quan parla d'aquell temps.

Em sembla que l'autocar ja ve... Sí que l'és! Ja era hora.

–Puja, noi! Sí que vas xop! –em crida l'Arnau.

La que faltava, que l'Arnau em vingui amb preses, com si hagués estat jo qui ha fet tard!

I m'assec a l'únic seient lliure que hi ha dins l'autocar: al costat d'en Lapaman.

–Hola, tu... –em saluda.

Avui he estat de sort amb el seu salut. Altres vegades és molt més expeditiu i em diu coses com: cara tacada o pèl-pebrot. A en Lapaman, no li agraden els pèl-rojos, està claríssim. I jo ho soc molt.

Sí, avui no em puc queixar, el que m'hagi dit «tu», és un bon símptoma, la millor finesa que em podia dedicar.

En això del trajecte tinc mala sort. Com que soc l'últim que recullen, no puc triar mai seient i sempre em toca el sòmines del Lapa.

A més, és un brut. Deixa sempre el seient ple closques de pipes, papers de laminadures i d'altres porqueries. I l'Arnau... s'ha de veure com es posa! La feina és meva per a no carregar-me-la perquè, és clar, el Lapa prou que es cuida de tirar les culpes als altres.

Al davant seuen els petits, generalment van adormits. Això em fa recordar quan jo ho era, de petit, i anava en autocar. El trajecte se'm feia molt curt perquè m'adormia tot seguit; em semblava que no havien passat ni cinc minuts que ja havia arribat a l'escola. Si ho rumio bé, m'he passat moltes hores de la meua vida a dalt dels autocars.

En Lapaman fa uns sorolls horribles quan menja, sembla un monstre de pel·lícula cruspint-se una de les seves víctimes. He de concentrar-me i fer un gran esforç per controlar les basques. Aleshores, intento pensar o distreure'm en alguna altra cosa. He de reconèixer, però, que no m'és difícil...

Molt a prop, tot just al seient del darrere, seu l'Eugènia, que sempre seu al costat de la Laura, la seva amiga. De tant en tant em giro aprofitant-me de qualsevol excusa i la miro, però ella no em fa cas.

D'altra banda, no em puc queixar, que jo sàpiga no li agrada cap altre noi i això vol dir que puc tenir esperances. Si sortís amb algú seria diferent.

Eugènia, somnis llunyans, planers, oasi dels meus infortunis... Voldria ser poeta per poder immortalitzar els meus sentiments. M'agrada des del primer dia que la veig veure, en començar el curs. D'ençà de llavors, que cada dia m'atreu més...

—Tens un boli, Òscar?

I m'ha semblat impossible sentir la seva veu, bàlsam de les meves ferides, llum de la meua ànima (avui em

pot la vena poètica). I m'he quedat uns segons en silenci, assaborint la seva pregunta, abans no l'he contestat fent veure que buscava el que ella m'havia demanat.

—Aquest t'anirà bé... ja me'l tornaràs després.

M'hauria agradat dir-li que ja se'l podia quedar, però calia lligar una propera trobada; no se sap mai quina pot ser la decisiva.

Eugènia, ulls de mel...

Que maca que és! Té els cabells rossos i arrissats i a mi m'agradaria posar la mà entre els seus rínxols... Ella és l'única que em permet sobreviure a la «presó», l'únic al·licient que m'ajuda a suportar la ràbia que tinc.

Alguna vegada, l'Eugènia em desconcerta amb les seves preguntes:

«Per què no estudies?», em va preguntar un dia. I no vaig saber què contestar... potser perquè ja en sabia la resposta.

Ho podria fer si volgués, però no em dona la gana, així de clar.

Una recança em sorprèn: potser li agradaria més a l'Eugènia, si estudiés.

Bah, ximpleries!

De tota manera, he d'aconseguir d'apuntar-me amb ella quan es faci algun treball de grup. A les noies els agrada ajudar els desvalguts i jo ho estic molt. No va de broma que ho dic molt seriosament: estic molt fotut. I rabiós.

Eugènia, ulls de mel...